

LBRIS

We know
books

Augustin Neaga

POEZII

Editura Ecou Transilvan
2015

PREFAȚĂ	5
ÎN ȘOPTIRE	9
MAI SPUN	10
LUMEA E CUMINTE	11
DOR DE ZARE	12
FILE-N COLB	14
MAI CAUȚI	15
VREI FLUIER.....	16
NOR POVESTE	18
DE ȘATRA SPUN	20
COPII ÎN LUME	22
LA NOI	23
STĂ UN DOR.....	25
CU STRĂBUNII.....	26
MAI MERG SEARA.....	27
LA O POVESTE	28
PE ARIPA DORULUI	30
SCRIS PE FRUNZĂ.....	31
SEARA DE POPAS	32
CÂND PLOUĂ DOR	34
BĂTRÂNI LA POVESTE	35
CĂUTÂND HAIDUCI.....	39
DIN ȘATRA.....	40
TRESAR UMBRE.....	41
TRECÂND PE CĂRARE.....	42
CĂLĂTOR CU DOR CERESC	44

LUMEA DIN VIS	46
VIAȚA FLORILOR.....	47
UȘĂ-N NOR	49
DOR CE-I VIERS.....	50
RUSALII PE LUME	51
UMBRA UITĂRII.....	53
SE-ARATĂ ZORII	54
VREMURI PIERDUTE.....	56
DE PRIVELIȘTI.....	57
PIERDUTUL APUS	59
DIN VECIE.....	60
EȘTI ÎNVEȘNICIT	61
GÂNDURI MERG.....	62
EROI DIN GÂND.....	63
LUME ASCUNSĂ	65
CÂȚI AU AFLAT	66
DE PESTE VEACURI.....	67
ÎȚI CADE GÂNDUL	68
FRUNZA CADE	69
PICUR PLOAIA	70
SE LASĂ SEARA.....	71
UITAREA VREMII	72
ÎN LINIȘTE GÂNDUL.....	73
CODRUL SEARA	74
VISARE DIN VECII	75
STELE CĂZĂTOARE	77
DE ÎȚI PARE	78
PÂNZA TIMPULUI.....	79
VORBIND CU HAIDUCII	80
DIN VREMI APUSE.....	83

MICA CEARTĂ	85
URECHILĂ.....	87
NOR DIN CER.....	89
NU CĂUTA.....	90
IERNILE TRECUTE	92
SE LASĂ IARNA.....	94
DIN FULGI	96
MAI VINE CRĂCIUNUL.....	97
O POARTĂ.....	99
DIN TIMP TRECUT	101
VINE COLINDA.....	102
POVESTE DE CRĂCIUN	103
CALEA ȘETRII	108
TRECI GRĂBIT	110
LUMEA DIN VIS	111
DOR DE ZARE	112
GÂND ÎN NOAPTE	114
SLOVA RĂSARE.....	115
GÂND CĂLĂTOR	116
CE DOREȘTI	117
DIN NISIP.....	119
ÎN CALEA FURTUNII.....	121
DOR DIN CÂNT	122
POETUL	123
CÂND STELE CÂNTĂ	124
PLÂNSUL FLORILOR.....	125
ANEXE	127

De la Șatra mai coboară
Dorul de o haiducie,
Umbra-n codru te îmbie
În șoptire numai ție
Vântu-n brazi te înfioară.

Și ajuns la Soci se-oprește
Socotind un drum așa,
Stânca lui Moisei ce-ar da
Gândul dacă ți-ar afla
Unde-n codru-i lin poveste.

Când ridică-un foc pe cale
Să îmbie pe voinici,
Tu de-i vezi nimic nu zici
Ci privește la opinci
Când ascuți doinind în zare.

Te-ai oprit la vreo fântână
Socotind de unde vin
Aburi reci năluci din spin
Și când bei așa puțin
Rece apa-un dor 'ți-alină.

Mai spun de Țatra de străbuni și oare
Câți vor vedea cum mă-întâlnesc cu ei,
Merg gând hoinar prin lumea o vârtoare
Ating eroi și întâlnesc mișei.

Tot urc încet mai singur și-obosit
Pe-o cale-a Țetrii gând către vecie,
Cum urcă cerbul trist și hăituit
Vânat de omul ce nu știe

Că Țatra stă cât cerbul încă cheamă
Zburdând tot liber către-albastre zări,
Cât frunza-i verde brazii nu au teamă
Că vin securi din depărtări.

N-avem măsură la nimic și cerem
Să-și dea pădurea arborii tăiați,
Trăind ne-aducem ultimile vremi
În fapte ce ne-arată renegați.

Mai spun de Țatra, cine să m-audă,
De falnic codru, de legende spun,
Când lumea curge tot mai rea și crudă
Cum vreau să știe al florilor parfum?

Să fii nebun când lumea e cuminte
Și-n cumiņenie ea face nebunii,
Să știi atunci când totul iarăși minte
Că adevăr e doar în poezii,

Și-n gândul serii când o lume tace
Departate-s stele ce vor spune,
Tu ești prea jos, la cine cauți pace
Trimite gândul tău din lume.

Și fii nebun, o lume așa te creadă,
Câștig nu cere de prin văi,
Tu lasă lumea unde vrea să meargă,
Cu ea nu-ți duce pașii tăi.

Văzut-ai totul clătinat de vânt
Sau ars de soarele-un cuptor,
În lumea întinsă n-avea crezământ,
Prin ea ești doar un călător.

Pe-aicea dar călătorește-ți calea
Privind departe spre acel ceva,
Și-atunci când știi că luminată-i valea
Nebună-i lumea în tine vei striga.

Am venit la voi în iarnă
Ca să scriu mai mult de flori,
Veșnicia anii-mi cearnă
Noptilor să-mi dea fiori.

Par venit din nor în pripă
Către el să vreau să-mi port
Zbatere în zbor de-aripă
Parcă vrând tot ce nu pot.

Cu străbuni în faptul serii
Tot mai stau și vorbe-mi spun,
De nu știu ce-i valul mării
Simt ce-i dorul de-un străbun.

Nu mă înțeleag-o lume
Scrisul meu cine-l va ști,
De e cânt ori rugăciune,
Poate-un zvon de veșnicii.

Am venit cu-un cânt de seară,
Știți voi oare cum m-oi duce?
Dacă mă veți cere iară
Prin străbuni în semn de cruce,

LBRIS

Zborului ce-un flutur lasă

Urmă-n stele, nor ori floare,

Gânditoru-i făr' de casă

Cereți dor de-albastră zare.

We know
books

Pe file-n colb de vremi uitate
Citesc un nume, stau și-ascult,
Îmi pare glasul de departe
Nălucă-a fost, străbun demult?

Câți ani se văd cum se-așternură
Pe-un scris ce-i pus în colb de vreme,
Ce rând de oameni mai trecură
Cum făr' să știe-au scris poeme?

Când noaptea întorc o filă scrisă
Las ochii-închiși, slobod e-un gând,
Ce-i viața ce ne-a fost promisă
Trec iată-i oameni, rând pe rând.

Rămâne-un scris de la născare
Ce-l ștergi cu-o viață ce-ți petreci,
Îți va apune ție-un soare
Prin galbenele foi să-ți treci,

Pe-un vis de dor cât o nălucă
Nepoți prin veac ce-ai vrea să știe,
De mai aveai un gând de ducă
Sau doar vreun dor de-o poezie.

Mai cauți bătrâni să-ți spună poveste
Prin ei ai vrea să vezi trecut,
Din bărbi albite aștepți o veste
Tu urma unui lut.

La uși ce scârțâie la încheietură
Mai bați și tare nu ai da,
Căci timpul scurs cu-al lui măsură
A dat destul în ușa grea.

Când îți răspunde glas din altă vreme
Vorbirea-ți pare cu străbuni,
Și-n soba veche trosnet mai dau lemne
Cu umbre și lumini.

Privind bătrânul gândul i-e întrebare
Ascunsă-n vorba cu blândețe,
Tu oare, ce-ai intrat, mai ai răbdare
De-al lui povețe?

Urcioru-i vechi și busuioc mai ține
E cușma roasă de un șoarec dar,
Privind cu dor de peste ani spre tine
Povestea-ți spune iar.

Ți-e dor de vatra strămoșească
De larma stânei la Colnic,
Vrei poate-un fluier să-ți doinească
Din vremuri mai aștepți voinic?

Prihodu-i ici în gândul tău,
Și Leurda ori După Cale,
Hotarul să-l străbați nu-i greu,
Îți mai aduci aminte-o vale?

Mai știi când ceața era deasă
Dar tu și vânt ai cunoscut,
Pe unde ești drumul spre casă
De când tu oare n-ai văzut?

Te cheamă fagul din Prisacă
Izvorul Rotilor și-un tei,
Când tăul Poniței tot seacă
Își strigă satul fii prin văi.

Cenușa-n vatra veche-i rece
Și coasa ruginită-i jos,
Te-așteaptă casa mică, veche
De nu mai vezi nimic frumos.